

10 mei 1940

Oorlog en Beurijding

1945 5 mei

Huilen doe ik bij het orkest van Glenn Miller, ik danste er met m'n vader de foxtrot op. negen jaar was ik. dat me dat toch steeds weer zo emotioneel maakt. In de straat, stikvol met allemaal blije mensen.

Alle mensen verkleedt in de gekste outfits.

M'n moeder als een man, m'n vader als een vrouw met een hoedje met voile, waarbij het voiletje in brand vloog toen hij van de eerste sigaretten opstak.

Spelletjes, ineens raag ik m'n moeder in een kruiwagen ritten, voortgeduwd door een of andere man.

Wie het eerst van het eind was. toen dacht ik, wat kan m'n moeder gek doen, als je ze eerst maanden en jaren oiaarvoor in de ellende riet.

Iedereen was door het dolle heen. Ik zelf verkleedt als jongen, pet op. Gerrit onse buurjongen trok steeds m'n pet af, daar werd ik me nijdig om. De andere avond had m'n vader weer een kop op van een boer, een heel rwaar ding. je hield het niet lang vol. Hij was geloof ik van gewapend beton. De gekste dingen deden he. Me leefde in een roes. Het duurde weken en weken.

We gingen naar het vuurwerk op de Vijfsluiren. alle huizen waren beschilderd met rood, wit, blauw.

De mensen trokken zich nergens meer wat van aan, die eerste weken. De boel lieten ze de boel en ze gingen de straat op, feestvieren of kaalknippen van vrouwen hijken. dit laatste was afschuwelijk, reker voor een kind van negen jaar, net negen jaar. Maar onse ouders trokken zich daar niets van aan. Ik heb alles gezien, dat hun lolliken zo uit hun

voordeurraampje gegoooid werden. daags daarna werden ze op een kar geladen, ze gingen ze gewoon ophalen. N. S. B. ers ook. Eén meid, ik kende ze, ze woonde vlak bij ons om de hoek. ze was een jaar of twintig, ze heette Henny, die riep, dat moet je bij je moeder doen, toen ze een schop kreeg van een ro~~m~~ man die meehielp. Er waren meisjes die nog maar ses-tien, zeventien jaar waren.

Maar ze hadden met de moffen geheuld, de moeder van m'n vriendinnetje ook. m'n zwager F. zag ik op hun dak staan om te beletten dat ze hou vluchten.

Ze kregen haar te pakken en werd heel geknipt. Mijn vriendinnetje stond voor het open raam te huilen en om haar moeder te roepen. mama, mama...

Een andere vrouw gooide één of ander spul naar beneden uit een fles. Dat was routruur. Zo dat ze haar niet konden pakken.

Dit had nooit mogen gebeuren. Zo deden ze ook met foute mannen.

Die werden naar het kamp gebracht op de Maassluisedijk, zovonds werden ze naar een schoolplein gebracht en dan werden ze in het openbaar voor schut gezet, ze moesten dan op de grond gaan liggen en zich een heleboel keren achterelkaar omhoog en om laag drukken en dan weer riepen ze. liggen, staan, liggen, staan. ook veel oudere mannen. Iedereen die met de moffen geheulol hadden, moesten er aan geloven. Jong of oud, het in teres serde hun niet. fout was fout. Henny haar moeder zag ik op de kar staan, haar felgroene truitje zie ik nog voor me, en haar hale hoppelie. Is dat niet erg voor een kind van tien jaar, want zo oud was ze. als je je moeder daar ziet gaan. Dat er zoveel kan opgeslagen worden in een mensengeest.

Er zijn nog enkele mensen dood geschoten in Vlaardingen door de moffen op 5 Mei een ± 16 jarige jongen. Dicht den Honel en een groenteman, die net iets te veel rei tegen een paar man van de Krijgsmarine. Wat het woord capitulatie betekende ~~betekende~~ hoorde ik op de avond van de 4^e Mei, ik ben het nooit meer vergeten.

Naar de N. S. B.-ers stonden we dus elke avond te kijken voor het hek van de school waar de moffen gelegerd waren. Elke avond zo langzamerhand duurde. Later liepen ze weer in een rij terug naar het kamp waar ze gevangen waren. We gingen dan aan de deur staan. Want ze kwamen door onze straat. Er liep een dokter in "Stoop" geheten en dan werden ze uitgejouwd door iedereen. M'n moeder riep dan Stopie, stopie. Stopie. Je kon de haat soms aflesen van de gerichten, door het vele lijden wat de moffen ons aangedaan hadden. Je wist in de oorlog wel wat 'n beetje. We er aan de kant van de moffen stonden. Ik had in de familie twee aange-trouwde ooms, die ook pro-duits waren. Oom Jan en Oom Dirk, de achternamen noem ik niet. Een oorlog is nooit goed, maar soms daardoor waardeer je alles meer en ben je niet meer zo hebberig.